

Número 64, gener 2018

III Esmuc Piano Forum

Un espai de diàleg i d'intercanvi

Article

Entra

Desafinats

Elisenda Andrés

Quines són les causes?

L'entrevista

Entra

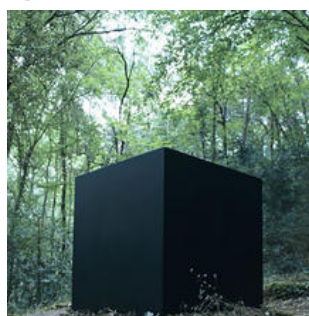
Xavier Barbeta

Jordi Orell Villalonga

Els professors de piano de l'Esmuc tenim diferents procedències i enfocaments pedagògics, però ens entenem molt bé.

Gent Esmuc

Entra

Música del futur, música del present

Jordi Orell

L'audició de compositors ret homenatge a la memòria de Sergio Ramis, exalumne de l'Esmuc

Gent Esmuc

Entra

Sons de Corea

Stephano Labarca

El simposi s'ha acompanyat de concerts, publicacions, exposicions i tallers

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

Agenda ESMUC

Entra

III Esmuc Piano Forum

Un espai de diàleg i d'intercanvi

Adolf Pla
Cap del Departament de
Música Clàssica i
Contemporània
(instruments no
orquestrals) de l'ESMUC

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

Amb el desig que esdevingui, un any més, una activitat estimulante per als professors i estudiants, des del Departament de Música Clàssica i Contemporània de l'Esmuc celebrem un nou fòrum a l'entorn de la interpretació pianística. Un espai en el qual es duran a terme activitats força diverses dirigides al món professional, però que també estarà obert al públic general que podrà gaudir dels concerts i conferències programades. Per tal d'assistir a qualsevol de les activitats, només cal fer una senzilla [inscripció a través del web de l'escola](#).

Enguany el III Esmuc Piano Fòrum vol reflexionar sobre la relació entre l'art i la tècnica de la formació pianística. Donant continuïtat al certamen de l'any passat, compartirem les reflexions i el treball amb professorat de tot Catalunya.

Així mateix, a través de diverses activitats, commemorarem el centenari de la mort del compositor francès Claude Debussy (1862-1918), i recordarem a Rosa Sabater (1929-1983), figura molt important del pianisme català de qui s'ha editat recentment la biografia, escrita pel pianista Miquel Jorba. Comptarem també amb la presència de la Sra. Rosa Oliveras Sabater, filla de Rosa Sabater.

Els continguts es desenvoluparan mitjançant concerts, conferències, ponències, col·loquis i tallers, en els quals participaran de forma activa estudiants i professors de centres musicals de tot Catalunya juntament amb estudiants i professors de l'Esmuc.

Ens plau molt comptar amb la col·laboració dels ex-professors de l'Escola Ramon Coll, María Jesús Crespo i Eulàlia Solé, així com amb la presència de la Prof. Vanessa Latache, pianista i actual cap d'instruments de tecla, responsable de la càtedra internacional d'instruments de tecla i directora associada per relacions amb la Xina del Royal College of Music de Londres, reconegut l'any 2017 com a primer centre europeu i segon mundial en el World University Ranking en Performing Arts.

Tots hi sou convidats!

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

Adan Bernabeu

Un concert inoblidable? El del dia que vaig debutar amb la meva banda.

Posa't en contacte

La tònica dominant

Altres publicacions

0

Creiem saber de què li ve, a l'Adan Bernabeu, el seu estat d'esperit "indecís, amb temor i molts dubtes". I és que aquest estudiant de quart de composició ha respost aquest qüestionari pocs dies abans que l'Orquestra Simfònica de l'Esmuc li estreni una obra, *Escribí en el arenal*, inspirada en el poemari *El Cancionero y romancero de ausencias* del poeta Miguel Hernández, i que sonarà costat a costat del Concert per a violí de Prokofiev i la Simfonia núm. 3 de Schubert. Des d'aquí li desitgem molta sort i una trajectòria lluminosa.

El principal tret del meu caràcter? L'eficiència.

La qualitat que més valoro en una persona? La que sempre està.

El meu principal defecte? La mandra ^^.

La meva ocupació preferida? No fer res.

El meu somni de benestar? Poder estar a casa fent allò que vulgui, sense cap obligació.

Quina fóra la meva pitjor desgràcia? No tenir casa.

Què voldria ser? Astronauta.

On desitjaria viure? A un lloc fred.

Quin animal prefereixo? El pingüí.

Algun so o música que avorreixo? Aquella que no em diu res.

Quin va ser el primer disc que vaig comprar? Un de música de Moros i Cristians, Monografia de Rafael Mollor Grau.

Els meus escriptors preferits? Sòfocles, Dario Fo, Dumas, Miguel Hernández, Lorca.

Els meus personatges de ficció? Thrall, Gandalf, Jean Valjean.

La pel·lícula de la meva vida? El comte de Montecristo.

Els meus intèrprets preferits? No en tinc cap.

Els meus compositors predilectes? Palestrina, Lully, Beethoven, Richard Strauss. Gérard Grisey... Són tants!

Una musiqueta que no me la puc treure del cap? Mercadooona, mercadona.

Els meus pintors predilectes? El Bosco, Goya, Rothko, Constant Nieuwenhuys o Klimt.

Les meves relacions entre sons i colors (o altres sentits)? No faig cap relació amb colors però sí que acostumo a relacionar els sons amb sensacions com la sensació tèrmica, el dolor, olors...

Els meus herois de la vida real? Els anònims.

Els meus herois històrics? Petrucci, Gutenberg i Tesla.

Un disc que m'hagi encantat, darrerament? *Accents*, del Kebyart Ensemble.

Un concert inoblidable? El del dia que vaig debutar amb la meva banda.

Un paisatge preferit? Un desert polar o una glacera.

Els noms que prefereixo? Úrsula, Roc.

Què detesto més que res? La hipocresia i els aduldors.

Quins dons naturals voldria tenir? La constància i ser immortal.

Estat present del meu esperit? Indecís, amb temor i molts dubtes.

Fets que m'inspiren més indulgència? La ignorància.

Amb quina cançó m'identifico? Amb cap.

El meu lema? No tinguis lemes.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 54, gener 2017

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019

Gent Esmuc

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

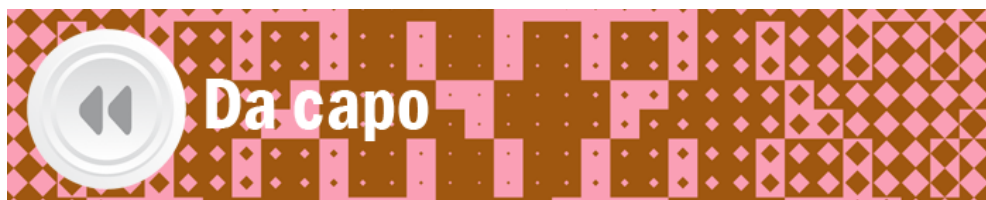
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

Finalitzat ja el primer quadrimestre del curs, dins d'aquesta secció volem reprendre un *Da capo* per fer un petit balanç i valoració del que han estat aquests mesos a l'Esmuc des del setembre. Les partitures demanen sovint recomençar per retenir melodies en la memòria i perquè el gaudi es pot renovar en la seva repetició. Doncs per això, som-hi de nou.

Trenta hores de música

Les maratons de música de cambra i de jazz celebren una nova edició

Sons de Corea

El simposi s'ha acompanyat de concerts, publicacions, exposicions i tallers

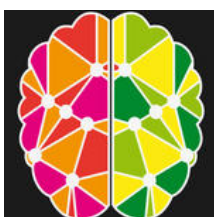
Música del futur, música del present

L'audició de compositors ret homenatge a la memòria de Sergio Ramis, exalumne de l'Esmuc

Acte inaugural del curs 2017-2018

Un tret de sortida a la carrera de fons del curs acadèmic ple de música i matemàtiques

La música com a medicina

II Jornades Internacionals de Música i Neurologia

Nou cicle de concerts als Centres Cívics

Música > BCN fa un viatge sonor per la història de la música

- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Trenta hores de música

Les maratons de música de cambra i de jazz celebren una nova edició

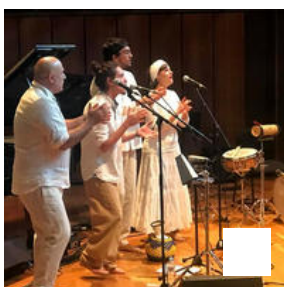
Miquel López Garcia
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El combo de percussió
afrocubana de Nan Mercader

Ja fa un temps que les maratons estan de moda; el programa de TV3 bat rècords de solidaritat i el *running* guanya cada cop més adeptes... Però de maratons com les de l'Esmuc no solen haver-n'hi gaires.

Després de dos cursos sense la [Marató de Música de Cambra](#), una proposta que ja s'havia dut a terme els anys 2008, 2009 i 2015, l'acte sembla haver tornat amb empena. Dissabte 13 d'11 h a 19 h i diumenge 14 d'11 h a 14 h es va poder gaudir a la Sala d'Orquestra de l'Escola del treball que des d'inicis de curs han dut a terme els estudiants de Música Clàssica i Contemporània. Diversos alumnes, satisfets amb la iniciativa i amb la pròpia feina, feien circular l'horari i el programa de les seves actuacions per les xarxes socials la setmana anterior i com no podria ser d'altra manera, amics i família, càmera de fotos/mòbil en mà, no van faltar a la cita. Un total de més de deu hores de música de qualitat, oberta i variada en les quals l'ambigüitat del concepte "música de cambra" va resultar una bona aliada,

donant cabuda a propostes enriquidores i ben diferents.

Amb un ambient familiar i tranquil semblant al dels dies anteriors, la [Marató de combos](#) del Departament de Jazz i Música Moderna de l'ESMUC va tornar a ser un èxit per quart any consecutiu. Entre les 10 h i les 21 h dels dies 15 i 16 de gener, amb una única i merescuda pausa per dinar, es van poder escoltar a la [Sala 4 de l'Auditori](#) conjunts d'allò més potents, dels combos rendint culte als clàssics del *bebop*, fins al cor jazz/latin — que aglutina alumnes de diferents especialitats—, passant pel jazz flamenco i la salsa. El públic, discret als matins, però va anar *in crescendo* a mesura que s'apropava el vespre, amb companys i professors dels músics discutint la jugada i analitzant quina de les peces que acabaven de sentir els havia agradat més, o si tal o altre solo els recordava al d'un CD que escoltaven anys enrere. Sobre l'escenari, la mateixa bona sintonia, broma en quasi totes les presentacions i somriures còmplices entre músics. Ningú hauria dit que s'hi estaven jugant la nota!

Perquè les bones maratons, siguin del tipus que siguin, no són fruit d'una urgència competitiva, sinó tot el contrari. És la intensitat del camí la que fa que cobrin sentit, i les maratons de l'Esmuc són d'aquesta mena, de les que et deixen gaudir de les vistes lliurement, sense condicions ni presses.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

Sons de Corea

El simposi s'ha acompanyat de concerts, publicacions, exposicions i tallers

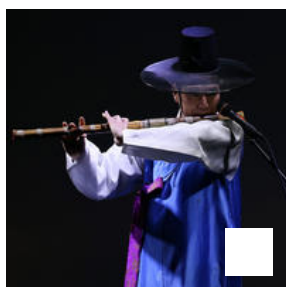

Stephano Labarca
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

El *taegum* és la flauta tradicional de bambú coreana

El dos de novembre del passat 2017, l'Esmuc va tenir la gran sort d'allotjar un simposi sobre música coreana, l'[International Symposium on Korean Music - New Trends on Research and Performance](#), en col·laboració amb el [Museu de la Música](#) i el [National Gugak Center](#). Coordinat pel Grup d'investigació en músiques d'Àsia —[GRINMA](#)— i comptant amb la col·laboració de la Jove Associació de Musicologia —[JAM](#)—, la jornada es va estendre des de les 9:30h fins a les 18:00h.

Després del simposi, vam tenir la possibilitat d'assistir a l'acte inaugural de l'exposició «[Eolssigu! Els sons de Corea](#)», única en el seu tipus gràcies a la quantitat invaluable d'instruments originals donats pel National Gugak Center. L'exposició es pot visitar fins el tres de juny de l'2018 al Museu de la Música. A més del simposi i de l'exposició —acompanyada de material audiovisual creat específicament per a l'ocasió—, es va realitzar un [concert](#) amb setze músics vinguts directament des de Corea, es va publicar un

[llibre-catàleg](#) i s'estan duent a terme diversos tallers especialment dedicats a diversos aspectes del [janggu](#).

Després de la xerrada de benvinguda a mans d'Horacio Curti i Josep Borràs, l'etnomusicòleg del [SOAS](#) i major expert en música coreana, el Dr. [Keith Howard](#), va realitzar una xerrada d'obertura introductòria on va assenyalar la importància d'entendre la música coreana local en un present globalitzat, convocant els conceptes de de-territorialització, re-territorialització i glocalització rere les qüestions com la propietat intel·lectual o els drets ambientals.

Després d'una petita pausa, va començar la presentació dels *papers*. Des de la Universitat Wien, Sang-Yeon Sung ens va parlar de com la [Contemporary Christian Music](#), a través dels seus valors democràtics i capitalistes, ha penetrat i usat el K-pop com a pont per evangelitzar al seu públic a manera de missioners moderns. La va seguir l'única exponent nacional, des de la Universitat Complutense de Madrid: Carmen Noheda va abastar els mètodes i tècniques emprats per la compositora [Jin-hi Kim](#) per a re-contextualitzar el [komungo](#) des de la hibridació i l'abstracció, fora del seu àmbit tradicional.

Havent dinat, es va presentar l'última ronda de *papers*. Kim Kyung-Lee, vinguda des del National Gugak Center, ens va guiar pels canvis pel que fa als llocs de representació de les músiques tradicionals de Corea i els seus efectes en aquesta, començant per les seves representacions en els jardins dels palaus reals fins als petits teatres moderns. Per acabar, la flautista Hyelim Kim va compartir, des de la seva experiència, les seves vivències com intèrpret de [taegum](#), en el context d'una peça de música contemporània que empra un acoblament intercultural amb instruments i intèrprets de diverses parts del món; exemplificant, per mitjà de la seva pròpia execució i l'ajuda d'audiovisuals, els problemes quant a gestos corporals i notacions amb què els músics van haver de bregar.

Per finalitzar, Kim Hee-sun —presidenta de l'International Gugak Center— ens va regalar una xerrada de cloenda indagant en els problemes de transmissió de les músiques de cort fins a la Corea del sud contemporània, fent un exercici de redefinició de la tradició i el patrimoni rere els conceptes de preservació i autenticitat. Així va concloure el que va ser possiblement el simposi més complet pel que fa a etnomusicologia de temàtica coreana a nivell nacional, tant per la qualitat dels seus convidats com per totes les seves activitats complementàries.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

Música del futur, música del present

L'audició de compositors ret homenatge a la memòria de Sergio Ramis, exalumne de l'Esmuc

Jordi Orell Villalonga
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Fotograma de *Black Hollow Cage*

El passat 13 de desembre de 2017 a les 18.30 tingué lloc —a una aula d'orquestra de l'Escola plena a vessar— l'habitual [audició d'hivern de composició](#), en la qual els alumnes d'aquesta [especialitat](#) presentaren les seves darreres creacions. Aquest tipus d'audicions són en gran part autoorganitzades pels alumnes; els quals s'encarreguen des de fer el cartell i el programa, fins a buscar els intèrprets i col·locar cadires. Al mateix temps serveix per crear sinergies amb altres alumnes de l'Esmuc com els intèrprets, els directors, etc.

Enguany l'audició començà amb un record emotiu per [Sergio Ramis](#), un exalumne de composició que havia mort poques setmanes abans. [Eduard Resina](#) —el cap de departament— va glossar el seu pas per l'Esmuc; tot recordant la seva gran capacitat discursiva i argumentativa, que el feia confrontar constantment les seves idees amb el professorat. A més en ressaltà la seva curiositat, la capacitat de treball i la qualitat humana. En

definitiva, Ramis és el paradigma de la diversitat de perfils que té l'Escola. Seguidament van parlar també dos companys seus: [Sadraç González](#) —director de la pel·lícula [Black Hollow Cage](#) a la qual Ramis posà música— i [Carlos Rojo](#), company de promoció. Es tancà l'homenatge amb l'audició d'un fragment del seu concert per a piano i orquestra, [Imágenes](#), obra amb què es graduà. Tota la sala mantingué un nus a la gola.

L'audició fou molt variada i alhora excel·lent, segurament de les millors que s'han fet els darrers anys. A la primera part, poguérem escoltar [T'estimo perquè sí](#), un lied de Xavier Casademont cantat per ell mateix i amb lletra de l'avui tan reivindicada [Maria Mercè Marçal](#). Així mateix, tres més d'Hèctor Jara sobre text del poeta romàntic alemany per excel·lència, [Herinrich Heine](#), amb pinzellades sonores de [Rakhmàninov](#). Una de les peces alhora divertida i interessant en materialització fou la selecció de *12 peces per a 12 posicions* de Josep Alarcón, en la qual plantejà l'escriptura a partir de limitar la capacitat d'actuació dels dits de la mà per a piano. O el *Quartet de corda* de Tot de Déu Herrera, molt ben construït i interpretat. Per la seva part, *Gota*, de Marina Ortega, per a guitarra i electroacústica, embadalí el públic amb un joc molt sorprenent de silenci i sincronització; resultà impecable.

Després d'un breu descans la segona part començà amb *Gliss* de Daniel Palomino, una obra experimental amb la tècnica del glissando en un quartet de corda. La seguí *Akathisa* per a saxòfon i piano, una obra d'Adán Bernabeu de molta compenetració cambrística i sonoritat contemporània. L'obra més gran, per plantilla, fou *The curious path of a worm on a square* de Laura Farré. Seguidament els *Two Spaces for Claude Debussy* d'Arieh Chrem, on combinà la guitarra i l'arpa en una obra molt personal i transparent d'homenatge al compositor francès —de qui aquest 2018 es commemora el centenari de la seva mort—. Finalment l'audició acabà amb *Ventajas y desventajas de una huída hacia adelante* de José Mora, una obra per a flauta sola de discurs impressionant i sense gairebé pauses per respirar. La fugida cap endavant, amb una gestualitat molt marcada, sabé transformar-se molt bé per tal d'atrapar-nos l'atenció.

Sens dubte, una audició excel·lent. Els darrers anys aquestes presentacions han estat més concorregudes, senyal que susciten més interès entre la comunitat de l'Escola. No us perdeu la de primavera!

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

Acte inaugural del curs 2017-2018

Un tret de sortida a la carrera de fons del curs acadèmic ple de música i matemàtiques

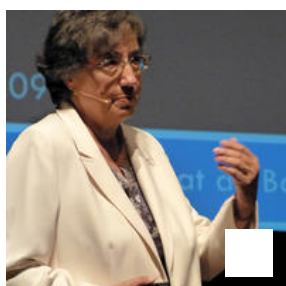

Maria Traver
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

La Dra. Pilar Bayer va impartir una lliçó magistral sobre música i matemàtiques

L'acte inaugural del curs 2017-2018 va tenir lloc el dia 20 de setembre a la sala 2 Oriol Martorell de L'Auditori. L'acte va comptar amb la presència de Joan Mateo, secretari de Polítiques Educatives del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, i de la professora, doctora matemàtica, científica i investigadora i fundadora del [Seminari de Teoria de Nombres de Barcelona](#), [Pilar Bayer Isant](#), que va ser l'encarregada de la lliçó inaugural. També es van fer diferents parlaments i intervencions musicals.

L'acte va començar amb la interpretació de la Marxa del soldat, d'*Història d'un soldat* (1917), d'Igor Stravinski, interpretat per Aeolian Trio, format per Lía Manchón (violí), Raül Verdú (clarinet) i Víctor Braojos (piano), tots tres alumnes de l'Esmuc. A continuació, els assistents van rebre la benvinguda de part de Mar Cañellas i Laura Isbert, graduades de l'Esmuc i presentadores de l'acte, que van fer un resum de les situacions més quotidianes i anecdòtiques que viuran els alumnes durant el curs.

El primer parlament va ser el del director de l'Escola, [Josep Borràs](#), que va destacar els setze anys d'existència de l'Esmuc i el compromís de mantenir i millorar la qualitat del centre. Seguidament, va parlar de l'obra de Stravinski prèviament interpretada i va presentar la Pilar Bayer, destacant la seva tasca en la divulgació, que "genera coneixement de la ciència de la música". El director també va destacar la incorporació d'un auditori propi de l'Esmuc, que es tractarà de la sala 4 de l'Auditori i va agrair al director general de l'Auditori, [Joaquim Garrigosa](#), i resta de persones implicades en la negociació, per les bones gestions.

La lliçó inaugural a càrrec de la Doctora Pilar Bayer va portar el títol de [Música i matemàtiques: afinitats electives](#). La Doctora va explicar les matemàtiques i la història de la música caminen de la mà. La seva lliçó va estar dividida en quatre parts que va tractar com si fossin els moviments d'una simfonia: 1. Nombres i funcions - *Adagio*; 2. Anàlisi Harmònica - *Largo*; 3. La digitalització del so - *Molto Vivace*; i 4. Música algorítmica - *Allegre con fuoco*. Així doncs, va fer un repàs de la història de les matemàtiques i de la música, en conjunt, equiparant els personatges coetanis de cada branca lliurant una reflexió final especialment dirigida als nous estudiants: "Què passarà quan la intel·ligència artificial arribi a la música?"

A continuació, Aeolian Trio va interpretar El violí del soldat, d'*Historia d'un soldat* d'Igor Stravinski i els representants de l'[Associació d'Alumnes de l'Esmuc](#) van fer el seu parlament destacant el seu paper protagonista per la millora de l'Escola i defensant que "les escoles i universitats com l'Esmuc, no poden gestionar-se com un empresa i s'ha de seguir millorant".

La cerimònia va continuar amb el lliurament del [I Premi ESMUC a Treballs de Recerca](#) de Batxillerat i el lliurament de diplomes als alumnes graduats amb Matricula d'honor del Treball i/o concert de final de grau del curs 2016-2017.

Finalment, abans del concert de cloenda, el Dr. Joan Mateo va realitzar l'últim parlament destacant l'Esmuc com "la millor escola superior de música del sud d'Europa, perfectament homologable a la resta" i definint la funció de l'educació "ajudar als alumnes al procés d'exploració sense oblidar ser constructor de consciències".

El final del concert va comptar amb la interpretació destacada dels dos primers moviments del [Quartet Op. 41/3 en la major](#) de [Robert Schumann](#) per part del [Quartet Gerhard](#) (Lluís Castán i Judit Bardolet, violí; Miquel Jordà, viola i Jesús Miralles, violoncel).

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

La música com a medicina

II Jornades Internacionals de Música i Neurologia

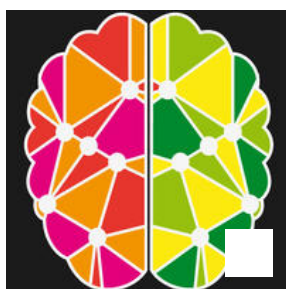
Tània Castell
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El passat 24 i 25 de nombre van tenir lloc les segones Jornades Internacionals de Música i Neurologia a l'Escola. Van seguir un format molt similar a [les jornades de l'any anterior](#). Hi va haver entre trenta i quaranta assistents a l'esdeveniment, professionals del camp, estudiants o bé interessats pels temes d'art i salut.

Les jornades van ser inaugurades per la Dra. [Melissa Mercadal](#), coordinadora de màster i de recerca de l'Esmuc, qui va donar la benvinguda a tots els assistents i va explicar breument la temàtica de les jornades, centrades en com pot ajudar la música al desenvolupament de la persona.

A continuació, van tenir lloc les primeres ponències. La primera va ser exposada pel [Xavier Guix](#), especialista en temes d'autoconeixement i de comunicació interpersonal, sota el nom «La música com a sanació», insistint

en la música com una metodologia que ens permet operar canvis en nosaltres mateixos.

La segona ponència de les jornades va ser «Música per a tots», per part de la Carolina Meléndez, cap d'estudis a l'[Escola Turó del Drac](#) de Canet de Mar. Ens va explicar com en la seva escola treballaven la música i la dansa amb tots els nens. La idea era que la música pot ajudar els nens amb trastorns, com pot ser l'autisme, a integrar-se al grup.

Seguidament, va haver-hi una petita pausa i es va iniciar l'espai Acords. En aquest espai es busca presentar petits tastets sobre el tema «La música, punt de trobada en l'educació i la persona». Hi van participar la Núria Giné, en representació de l'Institut d'Educació; el Lluís Vallvé, tècnic del [Consorci d'Educació](#); el Ferran Cava i l'Àngels Gracels, de l'[Escola de La Concepció](#) i, finalment, la Núria Clapés, logopeda.

Per finalitzar la jornada, els assistents podien elegir un entre tres tallers. Aquests tallers tenien un caràcter més pràctic i proper, en grups més reduïts. Els tres tallers que hi havia per elegir eren: «L'estudi de l'instrument: dieta mediterrània» ofert per la [Margarida Barbal](#), professora de cant i de formació corporal, llicenciada en psicologia i postgraduada en intervenció logopèdica en trastorns de la veu; «El nen/a autista: que soni la seva música!» produït per la [Montserrat Morral](#), pianista i musicoterapeuta i, per acabar, «Educació emocional a través de la música i el cos» ofert pel [Natxo Tarrés](#), músic i autor en actiu amb el grup Gossos i el projecte Natxo Tarrés & The Wireless, i Santi Serratosa, músic i musicoterapeuta.

L'endemà va començar amb més tallers, on els assistents podien elegir un altre dels tres anomenats anteriorment. Seguidament van continuar les jornades amb més ponències. La primera va ser «Principis metodics per a una pràctica instrumental respectuosa amb el cos sobre la base del seu funcionament neurològic» explicada per la [Catherine Weidemann](#), violinista i ergoterapeuta. La idea en torn la qual va girar la ponència va ser que hem d'escoltar el nostre cos i que aquest al ser escoltat es relaxa i permet una bona pràctica artística.

L'última ponència de les jornades va ser «La música com a eina de desenvolupament neurològic en l'entorn educatiu» ofert pel Dr. [Oscar Villarroya](#), doctor en ciència cognitiva. El doctor Villarroya ens va transmetre la idea de com funcionava el nostre cervell al realitzar una acció, com pot ser tocar un instrument.

L'activitat que va seguir va ser una taula rodona sota el nom «Música en l'entorn educatiu» els temes van ser proposats per la Catherine Weidemann, la Dra. Melissa Mercadal, el [Santi Serratosa](#) i el Dr. [Eduard Vallory](#), director de l'[Escola Nova 21](#). Tots els participants van poder participar aportant-hi les seves experiències laborals i les seves opinions sobre el tema.

Les jornades van ser concloses pel [Dr. Josep Borràs](#), director de l'Esmuc, qui va donar les gràcies a tots els assistents per haver participat, animant tothom a apuntar-se a properes activitats organitzades per l'Esmuc.

Acabades les jornades, podem dir que la música té molts aspectes positius per a les persones i ajuda al seu desenvolupament, des de millora del llenguatge, inclusió en un grup, motivació per a fer activitats, crear una identitat de grup...

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

Nou cicle de concerts als Centres Cívics

Música > BCN fa un viatge sonor per la història de la música

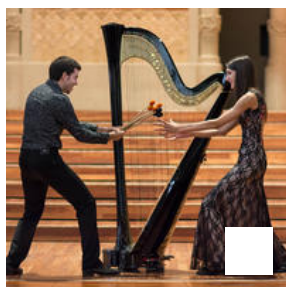
Antoni Jorquera
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Blooming Duo. Foto: Marc Castellà Bové

Un curs més, l'activitat musical de l'Escola s'ha estès per Barcelona, en el cicle [Música >BCN](#). La proposta que ens fa la [Xarxa de Centres Cívics de Barcelona](#) en col·laboració amb l'Esmuc és una iniciativa que ens permet, aquest any, tal com diu el nom del cicle, viatjar sonorament per la història i anar fent una passejada per tota la ciutat.

En aquest viatge que ens ofereix la música hem pogut trobar els següents concerts als diferents centres cívics barcelonins:

- [The Voice of the viol](#): Una viola de gamba i una veu ens porten a sentir la música que sonava a les llars de la burgesia anglesa del segle XVI.
- [Icones del Rock](#): Una petita banda de rock farà sonar la música de grans autors del rock, com Buddy Holly, Janis Joplin, Jimi Hendrix, Jim Morrison o Kurt Cobain.
- [Cantos del aire](#): Un duet de guitarra i veu ens permetrà sentir quina música sonava ens eles sales de les cases senyoriales de la burgesia espanyola del

segle XIX.

- [Blooming Duo](#): Un duet d'allò més inesperat, una arpa i una marimba, ens faran una interpretació de temes clàssics, però buscant una sonoritat completament diferent a la que les nostres orelles estan acostumades.
- [L'era del Swing](#): Un trio de jazz ens transporta als anys trenta i quaranta del segle passat a Amèrica, on el swing era la música popular.
- [Música de conte](#): Una petita agrupació de vent fusta i vent metall interpreta les melodies que grans compositors han posat a diferents contes populars d'arreu, sobre tot dels germans Grimm.
- [Balkan Paradise Orquestra](#): una petita orquestra de vent i percussió ens interpreta música tradicional dels Balcans i de l'Europa de l'Est.
- [Flamenco viu](#): Un quartet flamenc ens permet sentir l'essència i les arrels del flamenco i el seu recorregut, tant històric com tota l'experimentació que ha viscut recentment.
- [Música de pel·lícula](#): un quartet de corda acompanyat de baix elèctric ens porta directament a la sala de cinema a on hem vist les pel·lícules més importants i que han marcat la història del cinema però, aquesta vegada, amb la música interpretada en directe.

Aquest cicle de concerts ha permès al públic sentir música de qualitat de totes les èpoques gratuïtament i a prop de casa seva, i als músics de l'Escola tenir una sala i un públic on poder interpretar el repertori pel qual ha estudiat tants anys. Una fusió com aquesta s'hauria de poder mantenir, ja que enriqueix la cultura musical d'aquest país i permet arribar al públic d'una manera molt més planera i pedagògica. El cicle encara no s'ha acabat, teniu temps fins el 15 de març per escoltar-ne algun.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019

Desafinats

Quines són les causes?

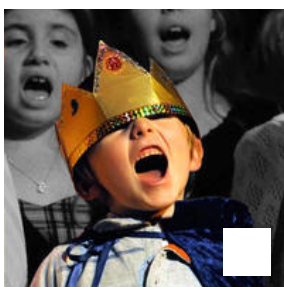
Elisenda Andrés
Graduada en pedagogia
musical per l'ESMUC

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

Segur que una gran part de mestres i professors ens hem trobat diverses vegades amb un perfil d'alumne que crida especialment l'atenció. És un perfil d'alumne que en el conjunt d'una coral de seguida es fa notar, i quan canta sol una cançó ja es percep que la dificultat d'entonació va més enllà d'una lleu desafinació. Sovint en diem alumnes desafinats, alumnes desentonats i, en els casos més exagerats, a vegades s'anomenen informalment «borinots». Aquest terme sobretot fa referència a la percepció sonora que tenim quan hi ha un nen/a que desafina molt notòriament en un conjunt de veus, com per exemple, en un cor.

És aquest perfil, els alumnes que tenen un trastorn greu d'afinació, en qui ens centrarem. Quines són les causes? Des de quina perspectiva enfoquem aquesta desafinació?

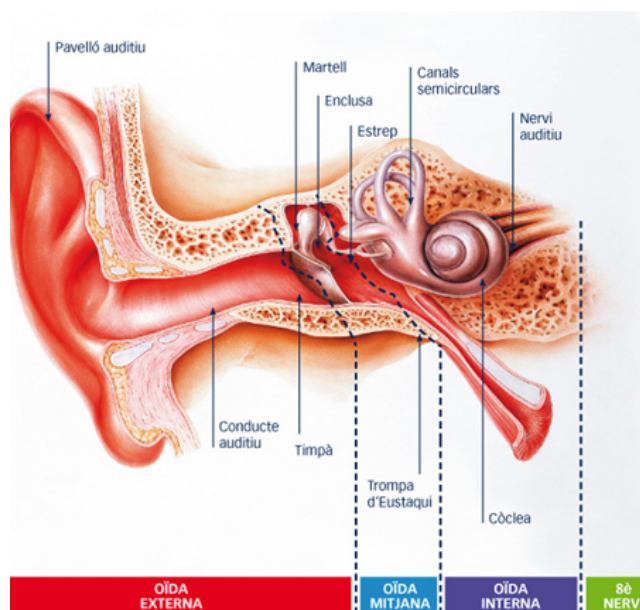
Capacitat d'afinar

Primerament, cal dir que l'afinació vocal és la capacitat de poder-se ajustar a l'altura d'un so determinat. És a dir, de poder produir a través del sistema fonador una freqüència concreta.

Algunes persones neixen amb una gran predisposició i facilitat per poder afinar correctament, però no sempre és així. Tot i que el sistema fonador i el sistema auditiu són els principals sistemes que s'encarreguen d'una bona afinació, hi ha molts altres factors que influeixen en aquesta habilitat.

L'oïda, òrgan fonamental per a l'afinació

L'oïda és el primer òrgan sensorial que es constitueix. Està formada pel sistema auditiu perifèric i el sistema auditiu central; aquest darrer està format per les vies que circulen per l'interior del sistema nerviós, pel tronc cerebral i pel cervell. Apareix en els primers dies de la concepció i es desenvolupa molt ràpidament, ja que està format i acabat funcionalment el quart mes de gestació. Al cinquè mes de gestació ja és un òrgan adult, pot emmagatzemar informació i comença a deixar les emprentes al cervell.

Sistema auditiu perifèric

Són múltiples els òrgans i mecanismes que intervenen per convertir una ona sonora, creada per la vibració de les molècules de l'aire, en un impuls nerviós que pugui processar el cervell. Com, i des d'on es genera aquest impuls nerviós que dona la informació al cervell?

L'impuls nerviós es genera des de la còclea, on resideixen unes 15.000 cèl·lules sensorials auditives. Quan l'ona sonora –ja transformada a través del sistema auditiu perifèric en energia mecànica i descomposta en les diferents freqüències– arriba a la còclea, fa reaccionar una cèl·lula sensorial determinada. Cada cèl·lula només

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

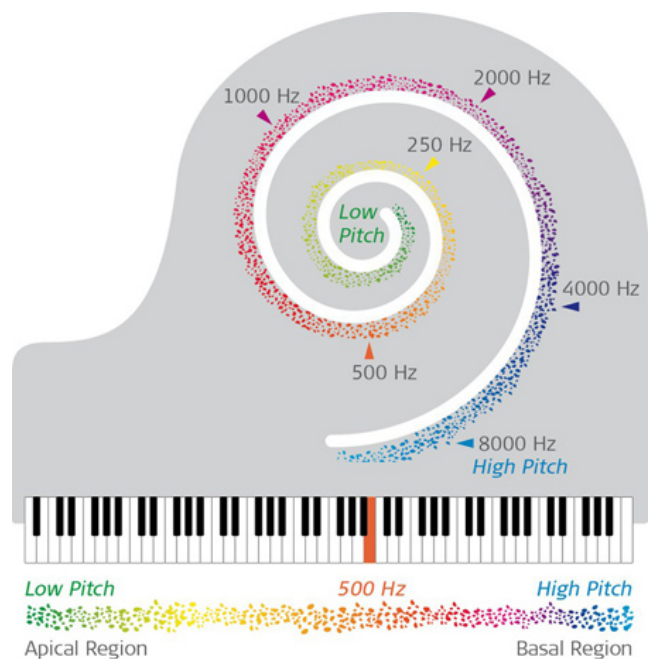
Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

és sensible a una determinada freqüència, originant-se l'impuls nerviós quan aquella freqüència de l'ona de pressió l'estimula.

Finalment, aquest impuls nerviós es transporta fins al còrtex auditiu del lòbul temporal mitjançant el nervi auditiu i les vies nervioses del tronc cerebral. És al final d'aquest procés, doncs, quan es pren consciència del so i les seves característiques. Així doncs, direm que el so fa un procés de captació, transformació, transport i finalment integració cerebral, per finalment arribar a ser conscients.

La memòria auditiva i la biblioteca dels sons

Des que l'infant és un embrió al ventre de la mare, l'oïda ja està associada a una xarxa neuronal que li és pròpia. A la part més interna del laberint vestibular, l'oïda s'endinsa en el tub neural, que es converteix operacionalment en el sistema nerviós; així doncs, l'oïda ja està connectada i ja té control sobre el conjunt locomotor. Igualment, el sistema coclear, més centrat sobre l'escolta, s'estendrà literalment a tot l'encèfal per anar guardant al cervell l'empremta dels sons. (Tomatis, 2010)

Com ja hem comentat, davant d'una font sonora, les cèl·lules sensorials de la còclea classifiquen el so que arriba en bandes de freqüència diferents. Aquestes freqüències es van emmagatzemant en una «biblioteca de sons» i quan el cervell reconeix una freqüència que ha estat percebuda hi reaccionen grans xarxes neuronals. Així doncs, regions del lòbul temporal s'encarreguen de la memòria, ajuden a processar si allò que estem sentint ja forma part de la «biblioteca de sons». Aquest gran arxiu sonor que s'ha anat creant des del ventre de la mare és el que anomenem la memòria auditiva. (Levitin, 2011)

A més, també hi intervé la regió de l'hipocamp, que té un rol important en la consolidació de la memòria tant a curt com a llarg termini. Aquesta ajuda a recuperar el record d'aquests sons similars que la persona ha sentit prèviament en diferents moments de la vida. Per tant, és essencial tenir en compte que si un alumne ha tingut alguna afectació auditiva o respiratòria dels 0 als 3 anys, això haurà influït en el desenvolupament del sistema auditiu o respiratori, fet que s'explicarà més detalladament en l'apartat de conclusions.

Característiques comunes

Després d'un estudi dut a terme amb alumnes d'entre 7 i 11 anys, podem definir algunes de les característiques comunes d'aquest perfil d'alumne amb problemes greus per afinar:

- El primer que percebem és que tenen una veu cantada significativament greu, tenint en compte que el registre de la veu infantil habitual pot anar des d'un Do 3 fins a un Mi 4. Tot i això, no tenen per què ser una veu greu en una projecció parlada.
- La gran part d'aquests nens/es no són capaços de reproduir amb l'afinació correcta una freqüència determinada que es dona prèviament amb un teclat o un exemple vocal.
- Línia melòdica: tot i reproduir una cançó coneguda per ells i que han sentit moltes vegades, no són capaços d'afinar correctament els intervals que conformen una melodia. Sovint, acaben fent canvis inconscients de tonalitat: començant i acabant amb dues tòniques que corresponen a dues tonalitats diferents.
- Dins els paràmetres d'una veu sana, l'extensió tonal té aproximadament 24 semitons, i és significatiu quan l'alumne no arriba als 18 semitons (o als 12 segons la pràctica clínica). En una gran part dels casos, l'extensió tonal d'aquests alumnes no supera els 12 semitons.
- Perceptivament, la veu parlada sol ser greu o molt greu i sovint raspada o amb excés d'aire. Igual que en el cas anterior, hi ha alumnes que tenen una veu «normal», ja que tot i desafinar, el sistema fonador no presenta cap alteració. Fins i tot la freqüència fonamental, que mitjanament i en veus sanes sol ser d'un Do#3, queda per sota. A més, en la gran part de casos la F0 està al voltant del Si2, i no és significatiu si no baixa dels 3 o 4 semitons.
- A banda de la dificultat per reproduir un interval correctament, també hem de tenir en compte els problemes d'audició; podem dir que a una gran part els costa molt percebre si un interval és ascendent o descendent. Si un alumne no és capaç de dir si un interval de 3a menor, per exemple, puja o baixa, li serà molt més difícil reproduir-lo amb precisió. Per tant, la dificultat per sentir aquestes freqüències és significativa i possiblement condueix a alteracions del sistema auditiu.

Tot i les característiques comunes, comparteixen una mateixa causa? D'entrada no sabem si l'alumne sent correctament una freqüència determinada i no és capaç d'emetre-la tal com la percep o bé si és que hi ha una afectació del sistema auditiu i per tant hi ha la dificultat de percebre, analitzar i reproduir les diverses notes o freqüències que se li demanen.

Descripció general del protocol

- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Per poder saber des de quina perspectiva tractar cada alumne, hi ha un conjunt de proves elaborades en un protocol que poden realitzar els mestres amb els alumnes a l'aula. Es poden dur a terme amb l'ajuda d'un teclat i enregistrant el resultat per poder fer un estudi exhaustiu posterior. Són proves no invasives que ens donaran uns indicadors. Aquests ens ajudaran a encaminar si hem de treballar amb aquest alumne des d'una perspectiva auditiva, fonològica, o ambdues. Per altra banda, es durà a terme un breu qüestionari als pares on es demanarà si l'alumne ha tingut retards en l'aprenentatge de la parla i el llenguatge o afectacions auditives i respiratòries. Això ens ajudarà a veure si les afectacions han influït en el correcte desenvolupament del sistema auditiu i respiratori.

A continuació, s'esmenten de forma general les proves que conformen el protocol.

1. Cantar la cançó «El Joan petit quan balla», primer en to lliure i després harmonitzada amb el piano en La M (registre La 2 – Mi 4).
2. Exploració de les característiques de la veu: percepció del professional envers la veu parlada del nen/a.
3. Extensió vocal: emissió d'una sirena amb una /U/
4. Freqüència fonamental: recitar els dies de la setmana allargant una vocal d'alguna de les paraules.
5. Discriminació: agut – greu. A partir del La3 com a referència, l'alumne ha de discriminar si la següent nota és més aguda o més greu en una seqüència de 6 intervals. Després cal tornar a fer la seqüència dels 6 intervals a partir d'un La 5 i després a partir del La0.
6. Reproducció fonètica de sons fricatius. /f/ /r/ (al mig i al principi), /s/ (sonora i sorda) i /xeix/. Per què consonants fricatives? Les consonants fricatives són aquelles en què durant el contacte entre dos òrgans es crea un canal d'aire que passa entre els dos òrgans que estan en contacte, produint així un període prolongat de fricació. Mentre que la freqüència de les consonants oclusives [P, T, K, B, D, G] es mou entre els 500 i 1500 Hz, la freqüència dels fonemes fricatius està sobre els 3000 Hz. Tot i això, segons el mateix autor E. Martínez Celdrán, en veus femenines i infantils és més difícil de mesurar exactament degut a una F0 ja més aguda. D'aquesta manera, si aquest nen o nena no reproduïx bé aquests fonemes fricatius, possiblement està indicant que té un dèficit auditiu que no permet tenir una correcta percepció a partir dels 3000 Hz. El mestre/professor recita les paraules que contenen aquests fonemes amb intensitat baixa i evitant que l'alumne miri els llavis del professional.
7. Xiular un petit fragment de la cançó «El Joan petit quan balla» harmonitzada amb el piano en La M.

Conclusions

La primera conclusió és que en l'estudi dut a terme no s'han vist casos on únicament es tracti d'un problema de tipus auditiu: no hem trobat cap cas on el nen/a presenti dificultats ens les proves enfocades a l'aparell auditiu i memòria auditiva, però en canvi afini correctament i tingui una extensió vocal adequada. És a dir, tots els nens/es que han conformat l'estudi han presentat dificultats en l'emissió de la veu cantada, ja sigui en la línia melòdica de les cançons, en l'adaptació de l'harmonia en la cançó acompanyada o limitacions en l'extensió vocal. Per tant, encara que inicialment hi hagi una causa d'origen auditiu, s'acabaven afectant les possibilitats vocals.

Però sí que hi ha casos a la inversa on els indicadors ens condueixen a un problema del sistema fonador.

Durant l'anàlisi de les dades podem trobar-nos amb nens/es que responen encertadament a totes les proves que fan referència al sistema auditiu: primerament contesten de manera correcta la prova d'altura dels sons, després canten en to lliure amb una línia melòdica perfecta, en tercer lloc s'adonen que no poden arribar a una nota concreta quan se'ls dona un exemple amb el piano i, per últim, xiulen la cançó dins la tonalitat i respectant tots els intervals. En canvi, la sirena que emeten és inferior als 12 semitons i quan es dona un to al piano no són capaços d'ajustar-se a la tonalitat perquè la seva veu no els ho permet. En aquest cas, ens referirem directament a un problema al sistema fonador, ja que les proves ho indiquen clarament.

Però tot i que hi ha casos com aquest, les dades apunten cap a una nova hipòtesi que interrelaciona totalment el factor vocal amb el factor auditiu; per tant, podem afirmar que en un percentatge molt elevat (tret del grup de mostres citat anteriorment), el trastorn d'afinació ve causat per ambdós factors: un porta a l'altre i deixen de ser independents, com podria semblar en una hipòtesi inicial.

La conclusió sorprenent de l'estudi es troba mirant les dades sobre la pronúncia de fonemes: ha estat un gran fil per estirar. Es tracta que el 76,5% dels nens/es presenten problemes en la reproducció de consonants fricatives. Com s'ha explicat en l'apartat de les proves, les fricatives tenen un component harmònic més agut i la dificultat en la pronúncia d'aquest grup de consonants ens està indicant una dificultat per percebre els harmònics aguts. Una incorrecta emissió significa una deficiència perceptiva i viceversa. Per tant, quan un nen/a no reproduïx bé aquests fonemes està indicant molt possiblement un dèficit auditiu.

D'on pot venir aquest dèficit auditiu? Aquesta pregunta és la que fa referència al qüestionari destinat als pares: se'ls pregunta sobre possibles afectacions durant els 3 primers anys en el sistema respiratori i a l'oïda, que poden venir donades per un excés de mucositat o cera. El lèxic fonològic, entès com a procés d'emmagatzematge dels sons que fan els nens precisament entre els 0 i 3 anys, és prelocutiú; és a dir, que és un procés que es fa abans de la parla. Quan hi ha un dèficit auditiu durant aquesta època, el procés d'emmagatzematge de sons en la memòria auditiva es veu afectat: podríem dir que es crea un magatzem de sons distorsionats i, per tant, també serà distorsionada l'emissió d'aquests. Més endavant, els nens/es acaben compensant l'aspecte de la parla i el llenguatge, però queda un dèficit final. Es tracta d'un dèficit en la percepció i reproducció dels sons fricatius que tenen un component harmònic més agut: això afecta també en la percepció i emissió de freqüències al cantar. De la mateixa manera, la veu cantada té una riquesa harmònica que no té la veu parlada i, per tant, si aquests nens/es no han incorporat aquestes freqüències d'harmònics, per un dèficit auditiu o causes emocionals, no podran reproduir-les correctament a l'hora de cantar.

Aquesta conclusió agafa més força veient els resultats de les freqüències fonamentals en els resultats: 15 de les 17 mostres tenen una F0 dins dels estàndards però perceptivament són veus aspres i greus. Cal recordar que la veu parlada és molt més pobra d'harmònics que la veu cantada i, per tant, el dèficit de sons rics en harmònics en la memòria auditiva afecta a consonants fricatives i veu cantada però no afecta la reproducció dels harmònics de la parla.

A mode esquemàtic, podríem dir:

1. La memòria auditiva es forma abans que la parla
2. Pot ser que aquesta memòria auditiva o biblioteca dels sons sigui errònia si hi ha hagut interferències mecàniques, trastorns emocionals o problemes d'audició.
3. Això afecta la reproducció dels harmònics aguts, que es troben a les consonants fricatives i a les notes musicals.

Tot i que hi ha casos on les proves ens indiquen un problema vocal, podem concloure que en el terreny de l'afinació, el sistema fonador i el sistema auditiu són dependents i s'interrelacionen. Per tant, els nens que tenen un problema d'origen vocal és perquè molt possiblement abans han tingut un problema al sistema auditiu i en el procés d'emmagatzematge de sons.

Bibliografia

- Bustos, Inés; Casanova, Cori; Gurlekian, Jorge;[et al.]*La percepción auditiva, un enfoque transversal*. Madrid: ICCE, 2001.
- Bustos, Inés. *La percepción auditiva, manual práctico de discriminación auditiva*. Madrid: ICCE, 2001.
- Bustos, Inés. *La voz: La técnica y la expresión*. Barcelona: Ed. Paidotribo, 2003.
- Cobeta, Ignacio; Fernández, Secundino; Nuñez, Faustino. *Patología de la voz*. Barcelona: Marge Médica Books, 2013.
- Ferrer, Isabel. *La artesanía de la comunicación*. Graó, 2012.
- Fiuza, María José. *Educación Vocal, guía práctica*. Madrid: Ediciones Pirámide, 2013.
- Jackson-Menaldi, María Cristina. *La voz normal*. Buenos Aires: Médica Panamericana 2005.
- Levitin, Daniel J. *Tu cerebro y la música*. RBA Libros, 2011.
- Martí, J.L. *Música & Neurología*. Madrid: Lunweg, 2010.
- Menaldi, Jackson. *La voz normal*. Buenos Aires: Médica Panamericana, 2005.
- Tafuri, Johanelia. *¿Se nace musical? cómo promover las aptitudes musicales de los niños*. Graó, 2006.
- Tomatis, Alfred. *El oído y la voz*. Paidotribo, 2010.
- Vila, Josep Maria. *Guía de intervención logopédica en la disfonía infantil*. Barcelona: Síntesis, 2009.
- Willems, Edgar. *El oído musical: la preparación auditiva del niño*. Paidós ibérica, 2001.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Les noies tenen poder

Música i consciència de gènere

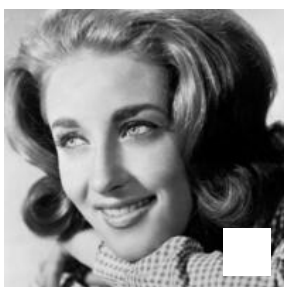

Rosa Tamarit Latorre
Tècnica de Publicacions
de l'Esmuc

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions 0

Lesley Gore, cantant,
compositora i activista LGBT

És una bona notícia que el debat sobre [el masculisme](#) s'hagi estès als mitjans: denunciar estereotips, compartir històries d'assetjament i d'abusos... pot ser un incentiu per les persones que en pateixen. I si les històries s'expliquen des d'un escenari, les probabilitats que això passi s'amplifiquen. No és estrany doncs que la música hagi servit de vehicle per conscienciar les dones sobre la seva vàlua com a persones en una societat (encara avui) patriarcal.

Probablement el primer exemple de *girl power* que ens vingui al cap sigui el d'Aretha Franklin. Els seus famosos temes on reclama [respecte](#) o [s'encara al seu cap](#) haurien estat grans campanyes per l'Institut Català de les Dones. Segur que Eurythmics va pensar el mateix quan li va proposar de cantar en duet l'èpic [Sisters are doin' it for themselves](#) per "celebrar l'alliberament conscient de l'estat femení" (segons Annie Lennox).

En aquest tema, la lletra és clara. Molt abans que es formulés el concepte "cosificació", també Lesley Gore s'hi va posicionar en contra de manera inequívoca ("[No et pertanyo](#), no em diguis el que he de fer o he de dir") en un himne feminista *avant la lettre*. Però els missatges es poden transmetre també mitjançant les actituds. Així, tot i que la seva música no abogava de manera explícita pels drets de les dones, [Tina Turner](#) i [Cher](#) van fer palesa la força que poden tenir les dones emancipades d'uns marits (i parelles artístiques, en aquest cas) que només els servien de llast. Que es pot sobreviure (i encara més, Viure!) sense la tutela d'un home, ho va cantar després ben clar i ben alt Gloria Gaynor en un *gloriós himne* de l'era *disco*. Altres temes *pop* més recents, com [l'm outta love](#) o [So what](#), només reforcen aquesta imatge de la dona que s'escapa inexorablement del control masculí.

Al nostre entorn, són remarcables les figures de [Cecilia](#) i de [Mari Trini](#), cantautores compromeses amb la llibertat de les dones en una època en què la llibertat en general no es prodigava, i que malauradament són quasi desconegudes per les generacions més joves. I això que a l'Espanya franquista no es podia parlar de manera oberta sobre temes com el maltractament, tal com van poder fer després [Bebe](#) o [Pasión Vega](#).

Les reivindicacions ja despuntaven tímidament en l'època de Gertrude ['Ma' Rainey](#) o Bessie Smith, que fins i tot proposava posar els homes a [rentar i planxar la roba](#) com a penyora per la seva volubilitat. No és precisament el tipus de relació a la qual voldríem aspirar, ancorada en la dependència i resolta a base de retrets. Però han passat gairebé cent anys i alguns homes encara s'enfronten a les tasques domèstiques com una humiliació. És per reflexionar...

A anys llum d'aquestes pioneres, però també del corrent feminista més intel·lectual, figures com [Madonna](#) o [Beyoncé](#) reivindiquen avui una dona poderosa, que exhibeix amb orgull la seva condició racial, cultural i sexual, i que ja no es mesura en referència al mascle sinó per ella mateixa, apropiant-se d'un lema, el "*perquè jo ho valc*" que s'adiu tant a [Lady Gaga](#) com a [les noves heroïnes de Disney](#), com a una multinacional de la cosmètica. No és casualitat. Actituds i activitats tradicionalment "femenines", un maquillatge o una roba que ressalti o deixi al descobert el cos, ja no semblen incompatibles amb la paraula *feminisme*. Per a molts és una paradoxa, una incongruència o una simple operació de màrqueting. Però, ei, com diu la cançó: "[Això no és assumpte de ningú](#)".

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

Xavier Barbeta

Els professors de piano de l'Esmuc tenim diferents procedències i enfocaments pedagògics, però ens entenem molt bé.

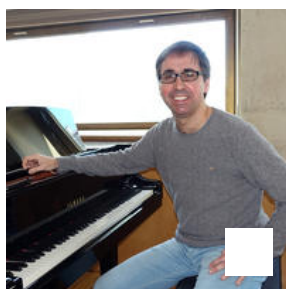
Jordi Orell Villalonga
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

Xavier Barbeta és professor de piano al Departament de Música Clàssica i Contemporània. Juntament amb la resta de companys pianistes prepara la tercera edició de l'Esmuc Piano Forum pels dies 23, 24 i 25 de febrer; un punt de trobada entre docents de piano de tots els nivells d'ensenyaments musicals, però especialment amb els de grau professional. Quedem amb ell perquè ens en desvela alguns detalls.

Com i quan sorgeix l'Esmuc Piano Forum?

Neix fa tres anys per crear un espai on establir nexes d'unió amb tots els professors de piano de Catalunya. Els professors de l'ESMUC sempre hem cregut que aquest diàleg entre els tres nivells de formació pianística és molt

necessari.

A què és deguda aquesta necessitat?

El treball que fem amb l'alumnat al grau superior és una continuació del que es fa grau professional. I el que es fa al professional, una continuació del que s'ha fet a l'elemental. Cada etapa té una importància en sí mateixa, però tenir una visió de conjunt és imprescindible. Per altra banda, ens havíem trobat que molts professors tenien un gran desconeixement de les característiques dels Ensenyaments Superiors de piano aquí a l'ESMUC (programes, funcionament intern, criteris d'avaluació), així com del funcionament de les proves d'accés.

Com ha estat la resposta?

Molt bona, els assistents agraeixen molt poder preguntar, resoldre dubtes, compartir coneixements o senzillament posar en comú inquietuds pedagògiques que com a professors ens afecten a tots.

Quin format tindrà el Forum aquest any?

Durarà tres dies, del 23 al 25 de febrer. El primer dia tindrem una conferència i taula rodona amb els exprofessors de l'Escola Eulàlia Solé, Maria Jesús Crespo i Ramon Coll. També comptem amb una conferència a càrrec del pianista Miquel Jorba, autor del llibre "Rosa Sabater, una sonata inacabada", publicat recentment per l'editorial Pagès. A més, el dia 24 comptarem amb la professora anglesa Vanessa Latarche, pianista i cap del departament d'instruments de tecla del Royal Collage de Londres, que farà una xerrada sobre la tècnica pianística.

S'aglutina al voltant d'algun eix temàtic?

Sí, aquest any hem decidit centrar-nos sota el títol: *L'art de la tècnica*. A més, aprofitant que estem en el centenari de la mort de Claude Debussy, farem un concert monogràfic amb alumnes de l'ESMUC i una xerrada del professor Jean-François Dichamp sobre el pianisme d'aquest compositor.

També fareu tallers, veritat?

Sí, cada professor de piano de l'Esmuc n'impartirà un de diferent. No seran ben bé tallers, seran petits grups de treball al voltant d'un eix temàtic més específic, sempre relacionat amb la tècnica. Cada professor exposarà breument el tema i a partir d'aquí es debatrà, es posaran idees en comú i s'extreuran conclusions o línies d'acció concretes. Hem organitzat les sessions de manera que cada participant podrà assistir-ne a dues de diferents.

Alguna activitat més?

Oi tant! Concerts dels professors de l'Esmuc Pierre Réach i Vladislav Bronevitzky, presentació de projectes d'investigació (TFG) d'estudiants o alumni de piano de l'Escola i un concert de cloenda d'alumnes de grau Professional de diferents centres de Catalunya. A la pàgina web de l'ESMUC hi ha el programa detallat. Es necessita realitzar una inscripció prèvia i està obert a tothom.

Quin paper té l'Esmuc en el món del piano?

Contingut Actual

Número 64, gener 2018

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- III Esmuc Piano Forum

- La tònica dominant

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
- Número 81, gener 2020

És un centre de referència a escala estatal i europeu, on molts alumnes volen venir estudiar. D'aquí surten molt ben preparats a nivell professional i amb moltes eines per després poder especialitzar-se o trobar el seu camí. La progressió entre el nivell que tenen quan entren i el que mostren als seus recitals finals és molt bona, de vegades costa creure que són els mateixos estudiants. Deixa'm-ho dir: a l'ESMUC tenim un grup de professors de piano excel·lent en tots els sentits, amb una varietat d'escoles, procedències, caràcters i enfocaments pedagògics molt enriquidora. Malgrat això ens entenem molt bé i procurem treballar sempre de manera conjunta, com a equip. El Fòrum n'és un exemple.

Com és l'ambient en un departament tan divers?

Hi regna sempre el respecte mutu i les ganes que tots els alumnes millorin dia a dia. Parlem sempre després de les audicions sobre el que hem sentit i anem sempre a buscar l'opinió del company. Cal tenir en compte que el programa de curs és el mateix per tothom, però cadascú te llibertat per decidir sobre l'alumne en les obres concretes a triar i les estratègies a seguir.

Com són els alumnes que entren a l'Escola?

Hi ha molta varietat en els nivells: n'hi ha que entren molt motivats i molt ben preparats, d'altres als que s'ha d'empènyer una mica més un cop dins... Per cert, molts professors que els preparen per les proves pensen que si els aspirants presenten obres més complicades a les proves d'accés ho valorem més, però el cert és que depèn de com les toquin: és preferible que no es sobrepassi el nivell tècnic de l'alumne però que l'obra estigui ben interpretada i l'entengui.

Què els costa més als que ja han entrat?

Polir una obra fins poder presentar-la en públic amb un nivell professional costa bastant. El pla d'estudis tendeix a dispersar-los una mica, i profunditzar és complicat. Educar una oïda professional que controli el que realment està sonant també és bastant difícil, potser el més important. El procés de formació d'un pianista és molt llarg i, no ens enganyem, difícil. Es necessita molta paciència i constantància.

- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

[Veure tots els números de L'ESMUC digital](#)

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)